

Alyona Crower
A parasztleány aranya

©Alyona Crower, 2021
Borító: Alyona Crower
Szöveget gondozta: Krizsánszki Révai Enikő
ISBN: 9781005100902
www.alyonacrower.com

Minden jog fenntartva!

Havazott. Immáron megállás nélkül két hete.

Az utolsó csenevész gallyat is rádobtam a kemence pislákoló tűzére, és közelebb húzódtam hozzá. A ház falának repedésein alattomosan kúszott be a dermesztő hideg, mintha csak a következő áldozatát kereste volna. Ahova a tűz ereje nem ért el, a leheletem párát rajzolt a levegőbe. Szorosabbra vontam magam körül apám kopott zekéjét, ott, ahol ő volt, már úgysem vette hasznát.

Az ajtó nagy lendülettel kivágódott, a haragosan füttyülő szél ezernyi apró hópelyhet sodort a lábamhoz. Húgom teljes testsúlyával az ütött-kopott falapnak feszült, és próbálta maga után a viharos szelet kizárni a házból. Odarohantam, és segítettem neki bereteszelni az ajtót.

- Köszönöm, Radmila - mondta hálásan, miközben igyekezett a szoknyájára fagyott havat lesöpörni. Arcát pirosra csípte a szél, barna kendőjén jókora hókupac terpeszkedett.

- Kértem, hogy ne menj ki - korholtam, akár egy anya a csibész gyermekét.

- Ezt nézd - pördül felém, és meglóbált egy fonott garabolyt az arcom előtt.

A friss kalács édes illata megcsapta az orromat. Gyomrom görcsösen összerándult, és panaszosan megkordult.

- Honnan szerezted? - sandítottam rá.

Felemeltem a sűrű szövésű, nyirkos vászonkendőt a kosárról, de azon nyomban hátrébb is léptem. Nem akartam hinni a szememnek. Jókora illatos kalács, egy darab rózsaszín sonka és piros húsú paprika lapult benne. Nincs az a vidék, ahol télvíz idején megtermett volna a zöldség.

- A rét szélén, a nagy tölgy tövében találtam. Már majdnem teljesen belepte a hó. Hoztam pár makkot is. Csodálom, hogy a vaddisznók nem leltek rá - Dolja kipakolta a köténye zsebéből a termést, és a szoba közepén árválkodó asztalra rakta.

- Ez nem a miénk - mutattam a kosárra. - Vissza kell vinned. Mi van, ha mérgező?

- Radmila, éhezünk. Nem kérheted, hogy vigyem vissza. Nincs annyi élelmünk, hogy kitarson tavaszig, hacsak nem vágjuk le Dosant - töprengett.

Rémülten a sarokban kuporgó tyúk felé kaptam a fejem. Óvón ölembe vettem az állatot, és gyengéden megsimogattam csontos hátát. A tél nem csak rólunk ette le a húst és azt a némi zsírt, hanem mindenről, ami életben maradt.

A szomszéd tanyán lévő jószágok elpusztultak, és az ott élő öreg Goran is nagyon megbetegedett. A föld jéggé fagyott, így még temetni sem lehetett belé. A dögök ugyancsak jégbe fagyva heverték a házak és ólak körül. Senki nem mert hozzájuk érni. Azt rebesgették, nem csak a tél vitte el őket. Valami más is szedte az áldozatait.

- De hisz tudod, hogy őt még a mama hagyta ránk. Semmi egyéb nem maradt utána, csak Dosan - érveltem, mire rosszállóan megcsóválta a fejét.

Mama betegen, erőtllenül hagyta el ezt a világot két esztendeje. A szomszéd tanyán élők nagy tüzet raktak, és nemcsak mama holmijait, őt magát is tűzre vetették.

- Ha csak nézzük az ételt, attól nem lakunk jól. Nagyon éhes vagyok - fittyedt le Dolja szája, és a hasához kapott. - Idejét sem tudom annak, hogy mikor éreztem utoljára kalács vagy sonka ízét.

Az addigra már zsarátnokká töpörödött tűz mellé kuporodtunk. Dolja tört egy darabot a kalácsból, és a kezembe nyomta. Pár morzsát szórtam Dosannak a földre. A gyomrom ismét sürgetően megkordult. Mohón beleharaptam a puha, kelt tésztába. Édeskés íze szinte táncot járt a számban, mégis alig bírtunk egy-egy darabkánál többet elfogyasztani. A rendszeres éhezéstől diónyira zsugorodott a gyomrunk.

Vacsora után bebugyoláltuk magunkat a takarókba, és vacogva közelebb bújunk egymáshoz. A ház elsötétedett, ahogy kihunyt a zsarátnok fénye, végül elnyomott az álom.

Fülsértő dörömbölésre ébredtünk. Felkeltem a szalmával borított földről, és a bejárathoz igyekeztem. A reteszt félrehúzva kitértam az ajtót, ám senkit sem láttam. A reggeli napsugarak bántóan visszaverődtek a megfagyott hó tetejéről, a szél enyhe füst

szagát hozta felém. Az esti hóviharnak nyoma sem volt, mintha az időjárás elunta volna az örökös telet. Dolja panaszosan felsikoltott mögöttem.

- Melyikötök volt az a bátor leány, aki meglopott?

Ijedten megfordultam. Dolja gubancos, barna haját egy alacsony, ráncos öregasszony cibálta.

- Engedje el! - léptem feléjük. - Nézze, itt van! - felkaptam a kosarat, és felé nyújtottam, ám az öregasszony egy pillantást sem vetett rá.

- Nem akartuk - mentegetőztem.

- Utoljára kérdem, melyikötök volt? - harsogta éles hangon.

A vergődő Doljára néztem, és lehajtottam a fejemet.

- Én voltam - válaszoltam halkán.

- Nagyszerű - elengedte a húgomat, majd elém lépett. Lassan végigmért apró szemével - Megteszi.

Megragadta a karomat, és csenevész termete ellenére nagy lendülettel vonszolni kezdett a kijárat irányába. Dolja utánam kapott, hogy megfogja a kezemet, de csak a levegőt markolta. Rémült, sápadt arca egyre haloványabban látszódott, végül teljesen eltűnt, mire kiértünk a házból. Megszédültem és lehunytam a szememet. Rántást éreztem gyomortájékon, a következő pillanatban pedig kemény talajra estem. Térdem sajgott, szemem égett a könnytől. Inogva felálltam, és a mögöttem lévő falat tapogattam. Kellett lennie egy ajtónak, amint bejöttünk. Körbenéztem, de se ajtó, se ablak nem volt a szobában, csupán egy rozoga, gyertyaviasszal borított asztal és pár bőrkötéses könyv. A félelem eluralkodott rajtam, amint feleszméltem, hogy már nem a rozoga kunyhóban voltam.

- Kérem! Engedjen haza! - kiabáltam, azonban válasz nem érkezett.

Lekuporodtam a fal tövébe, és kezem közé temettem az arcom. Mi lesz most így Doljával? Éhen hal nélkülem. Még csak tizenhárom éves.

Ekkor nagy robajjal széthasadt a fal előttem, és kilépett belőle az öregasszony. Csontos ujjai között vézna nyulat szorongatott.

- Nyúzd meg, és készítsd el vacsorára - dobta oda az élettelen állatot. - Jobb, ha már most az eszedbe vésed, hogy semmit nem adnak ingyen! Ledolgozod azt, amit elvettél tőlem.

Szóra nyitottam a számat, de leintett. Kezével felém mutatott és érthetetlen szöveget kántált az orra alatt.

A hátam mögött a fal megrázkódott, és fenékre estem egyenesen egy kisebbfajta éléskamrába. Miután feltápáskodtam, az előbb látott szoba, a rozoga asztallal eltűnt, és főzhellyé változott. Eltátottam a számat, és körbefordultam. Szentül meg voltam róla győződve, hogy ez csak álom, ám pár pillanat múlva észbe kaptam. Az öregasszonynak ismét nyoma veszett. Kelletlenül megnyúztam a nyulat, és beraktam a hatalmas kemencébe. Reméltem, hogy miután jól lakik az öregasszony, elenged.

Estére visszatért, és jóízűen elfogyasztotta a nyulat, azután felállt, ismét mormolt valamit az orra alatt, mire egy üst termelt a kemence mellett. Némán bekuporodtam a sarokban, és félve figyeltem. Maroknyi zöld növényt dobott az öblös üstbe, majd egy galamb levágott fejét hajította utána.

- Mit báméskodsz? Fogd a rongyot, és sikáld fényesre a padlót! - rivallt rám.

Miután kipucoltatta velem a házat, felkapta a botját, kilépett a hasadékon, és egész éjszakára távol maradt. Az üstben borzalmas szagú, szürke lé bugyogott. Amilyen messze csak tudtam, elhúzódtam tőle. A szaga akár a záptojás és a rothadt hús elegye.

Másnap egy zsáknyi békát hajított elé, és levest kért belőlük. Miután elkészültem vele, félve a sarokba bújtam.

- Ez mi? - lökte félre a tányért maga elől, amint megkóstolta az ételt. - Nem kértem, hogy bármi mást is belerakj, te haszontalan parasztleány!

Felkapta a sarokból a cirokseprűt, és a hátamra sújtott vele. A fájdalom végigszaladt, egészen a csontjaimig. Amilyen apróra

csak tudtam, összehúztam magam, és vártam, hogy ismét útra keljen, amikor leszáll az éj.

Emlékeztem mama meséiből az öregasszonyra, akit Baba Yagwidaként emlegettek. Halhatatlan, nagy erejű boszorka volt, aki időnként gyermekeket rabolt el és átkokat vetett a halandókra. Mama óva intett, hogy ha megpillantom a banya különös házát, szaladjak. Az erdő mélyét minden falusi elkerülte, hiszen tudták, ha valóban létezett Baba Yaga, szerencsésebb nem belé botlani. Rettogtak tőle, ahogy most én is. Mi van, ha holnap én leszek a vacsorája? Szép apránként lerágja a húsomat a csontokról. Elfogott a hányinger a gondolattól, végül halkán álomba sírtam magam.

- Aztán tudod-e, miként kell keresni Dazsbogot? - kérdezte másnap, miközben a padlót sikáltam.

- Még soha senki nem találkozott vele - feleltem halkán, és folytattam a munkát.

Tudtam, ha valamit rosszul csinálok, megver, ahogy előző nap is tette. Mendemondákból hallottam Szvarog, a fény és tűz istenének fiáról, ám a faluban egyetlen egy tiszteletére rendezett ünnepségen sem jelent meg. Ha valóban léteznének ezek a furcsa istenségek, nem hagynák, hogy a tél ennyi mindenkit felemésszen.

- Hát persze - tűnődött el az öregasszony -, halandók előtt nem is mutatkozik, viszont itt van ez - nyomta a kezembe az átlátszó üvegcsét, amiben vízszerű folyadék kavargott. - Úgy igyekezz, ha nem jársz sikerrel, a húgod halálra fagy! Eredj és add oda Dazsbognak.

- Nem tudom, hol keressem - tétováztam.

- Majd ő megtalál. Üzenem neki, hogy ne felejtse el az egyezségünket! - jelentette ki, aztán nagy lendülettel kilökött a falon váratlanul feltáruló hasadékon, és utánam dobta a kopott, szürke zekét.

Szerencsére a több rétegnyi hó felfogta az esés erejét. Hátrapillantottam, de a házat már nem láttam, csak a végtelen hótengert magam körül. Felkaptam a kabátomat, az üvegcsét a zsebembe rejtettem, és elindultam az erdő felé. Ott talán könnyebben elrejtőzhetek, ha felbukkannának a farkasok.

A hideg szél az arcomba csapott, ujjaim csontig fagytak. A vacogástól olyan hevesen koccantak össze a fogaim, hogy attól félttem, kiesnek.

Mire elértem az erdőt, a rongyos cipőm átázott, szoknyám aljára ráfagyott a hó, és úgy vonszoltam magam után a ruhámat, mint egy igás állat az ekét. Mégis miképp fog megtalálni az a furcsa istenség? És ha rám lel, mielőtt megdermedne a testem, vajon szabadon enged vagy visszakerget a boszorkányhoz? Az is lehet, a fejemet veszi.

A hó ismét szállingózni kezdett, amint mélyebbre hatoltam az erdőben, a fenyők ágai felfogták a szelet és az örvénylő hópelyheket. A ruhám minduntalan elakadt a kidőlt fában és az aljzatot sűrűn beborító ágakban. Egyre nehezkesebben haladtam, az erőm elhagyott. Némi pihenés gyanánt a vastag törzsű fenyőnek vettem a hátam. Mélyeket lélegeztem a friss gyanta illatából, azonban hamar megbántam, mert a metsző hidegtől megfájdult a tüdőm.

A távolból csörtetés hallatszott, mire szorosán a fának lapultam. Bíztam benne, hogy nem az éhes farkasok vagy az erdő lidércei leltek rám. Szívem szaporán dobogott, lélegzetemet visszafojtva hallgatóztam. A zaj végül abbamaradt. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, és kiléptem a fa mögül, hogy folytassam a sehova sem tartó utamat. Elöttem hatalmas, medvére hasonlító teremtmény magasodott. Agyaras pofájából éles fogak fordultak ki, szeme úgy izzott, akár a parázsló szén. Meghátáltam, ám a szoknyám beakadt a kiálló ágakba, és elestem. A teremtmény lassan közeledett felém, mire panaszosan felsikoltottam, szememet eltakartam és vártam az elkerülhetetlent. Pár pillanat múlva az ujjaim között meleg fény szüremkedett át, és a teremtmény helyén egy magas, vékony férfi állt a fák között. Aranyszínű zekéje ragyogott, akárcsak a déli nap sugara.

- Van nálad valami, ami az enyém - mondta dallamosan.

Felálltam, és sietve a kötényem zsebébe nyúltam, ám ekkor a férfi megérintette a vállam. Keze nyomán jóleső melegség járta át a testemet, és váratlanul megszédültem.

Mire feleszméltem, egy előkelő trónszobában voltam. Ruhám mocskosan és szakadtan lógott rajtam, már szinte szégyelltem magam, hogy így mutatkozok az Istenség előtt. A férfi velem szemben a míves arany trónján ült, mindkét oldalán hórihorgas, ezüst sisakot viselő őrök álltak, kezükben hosszú, látszólag aprólékosan megmunkált pengéjű karddal. Rémülten kapkodtam a fejemet, hol az erdőbéli férfire, hol a több méter magas szobrokra, amik a terem két oldalán, a fal mellett sorakoztak.

Előre nyújtotta a kezét, és intett. Közelebb léptem hozzá, és átadtam neki az üvegcset.

- Az egyezés... - hebegtem bátortalanul. - Azt mondta...

- Nem érdekel az egyezés! - állt fel, és intett az őröknek. - Vigyétek a halandó leányt, amíg eldöntöm, hogy mi legyen a sorsa.

Felkaptam a fejem, és rémültem rámeredtem.

- Kérem... ne! Vissza kell ténnem! - könyörögtem, azonban magamra hagyott.

Az őrök megragadták a karomat, és egy kisebb ajtón kivonszoltak, azután sárga szalmával borított tömlőbe vetettek, és rám zárták az aranyszínű ajtót. Kitartóan dörömböltem, kiabáltam. Hasztalanul. Hangomat senki nem hallotta meg, vagy ha mégis, mit sem törődtek vele. Lekuporodtam a földre, és a kivörösödött ujjaimra néztem. Összedörzsöltem a tenyeremet, és az arcomhoz érintettem. Itt jóval melegebb volt, mint Baba Yaga házában.

Valamivel később egy mogorva őr vizet és kenyeret rakott le a földre. Bár éhes voltam, hisz napok óta nem ettem, mégsem nyúltam az ételhez. Nem volt ablak a tömlőcön, így azt sem tudtam, hogy épp nappal vagy éjjel van-e, nem érzékeltem az idő múlását. Elszenderedtem. A másik őr ismét vizet és kenyeret rakott le a földre, az előző tányér mellé. Ehhez sem nyúltam. Fel-alá járkáltam, egyik faltól a másikig. Bárcsak tudnám, mi lehet Doljával.

Az aranyszínű ajtó kitérült, és a magas, szalmaszőke hajú istenség lépett be rajta a szűkös helyiségbe.

- Két napja étlen, szomjan, némán ülsz itt. Eszerint nincs hatalmad, se varázstárgyad, hogy elillanj a falak közül. Elárulnád

mégis, miért szolgálod Baba Yaga kívánalmait? – nézett a földön hagyott élelemre.

– Éhesek voltunk... a húgom talált egy kosarat nem messze a házunktól, a tölgy alatt. Ha tudtuk volna, hogy Baba Yagáé, nem nyúlunk hozzá. Másnap magával vitt, hogy lerójam az adósságot – hajtottam le a fejem.

Könnyek szöktek a szemembe, ahogy húgomra gondoltam. Itt jó meleg volt, ő pedig a fagyos télben rekedt.

– Értem – felelte csilingelő hangon.

– Miért nem maga Baba Yaga hozta el az üvegcsét? – kérdeztem félénken.

– Halandó leány, eléggé korlátozottak a képességeid, ha ezt sem tudod – válaszolta könnyed hanglejtéssel, mintha egy buta jószághoz beszélne. – A banya hatalma az erdőben rejlik, nem távolodhat el messzire tőle. Ezért kapott az alkalmon, hogy elvettétek az élelmét, amit minden bizonnal szándékosan hagyott ott. Így a lopás vétségét joggal róhatta fel rád.

– Szeretnék hazatérni a húgomhoz – mondtam kétségbeesve. – Még csak gyermek, se anyánk, se apánk, aki gondoskodhatna róla.

– Baba Yaga ravaszabb annál, mintsem elengedjen, halandó leány – közölte tárgyilagosan –, mondj le arról, hogy viszontlátod a húgodat!

Szavai hallatán keserűség telepedett a szívemre, és hevesen ráztam a fejem.

– Nem! Nem teszek le róla – húztam ki magam. – Kérlek, legalább te engedj el!

– Egyezséget ajánlok – lépett közelebb. – Várd meg, míg Baba Yaga elalszik, és fújd meg ezt – keskeny, arany sípot tartott kecses ujjai között. – Így tudni fogom, épp hol áll a háza. Cserébe kérhetsz tőlem valamit.

– Nem láttam még aludni – ráztam a fejemet, és a kötényem zsebébe csúsztottam a sípot. – Ha kérdez az egyezségről, mit válaszoljak neki?

– Az egyezés áll. Holdtöltekor megkapja, amire annyira vágyik. Most pedig kövess – Megfordult, és nagy léptekkel haladt

a szűk folyosókon, alig győztem az iramot tartani vele. Annak ellenére, hogy sehol nem lobogott fáklya tüze, a fény betöltötte a helyiségeket. Kisvártatva visszatértünk a már korábbról ismert a trónterembe.

- Hogy jutok Baba Yagához? Hiszen én sem tudom, hol áll most a háza - kérdeztem, amikor visszaült az aranyszínű trónusára.

- Megtalál - felelte közömbösen, majd intett a balján lévő őrnek, aki egy aranyszálakkal átszőtt batyut nyújtott át. - Figyelmeztetek! A sajtból nem ehetsz. Tégy belőle a banya étkébe, amikor nem figyel.

Meglepetten láttam, hogy a batyuban némi kenyér, szárított hús és sárga sajt volt. Illedelmesen megköszöntem, és hagytam, hogy az örök kivezessenek a teremből. Sokáig mentünk a kanyargós, szűk járatokban. Végül egy ezüstszerű, díszesen megmunkált ajtóhoz értünk, amit az őr kitárt előttem. A túloldalt megpillantottam a rémisztően kavargó hóvihart. Csontig hatoló hidege betöltötte körülöttünk a szűk járatot. A batyut elrejtettem a kabátom alá, és szememet lehunyva beléptem a télbe.

Vártam a zuhanást vagy legalábbis az émelygést, azonban lábam a puha hótakaróba süppedt. Körülnéztem, és az erdő szélén találtam magam. Nem messze tőlem a tél újabb áldozata, egy jégbe fagyott szarvas feküdt. Megborzongtam üveges szeme láttán, és besiettem a fák közé. Vonyítás hangja törte meg a dermedt, téli csendet. A hótól elnehezült szoknyámat a térdemig emeltem, és sietős léptekkel haladtam az erdő belseje felé. Csupasz térdem átfagyott, tagjaim elgémberedtek, minden lépés fájdalmat okozott. Riadtan pillantottam hátra, és még időben ugrottam be egy fa mögé, amikor a csapzott, szürke farkas felém vetődött. Bosszús morgással nyugtázta, hogy elvétette az irányt. Lehajoltam, hogy felvegyek egy ágat, de hiába rángattam, hozzáfagyott a talajhoz. Az állat összeráncolta nyálas pofáját és kivillantotta éles fogait. Kabátom alá nyúltam, és elővettem a batyut, azután remegő kezemmel kioldottam a száját. Előhúztam belőle a szárított húst, egy darabka sajtot törtem mellé, amit sietve a húsba nyomkodtam, és a farkas elé dobtam. Lassan behátráltam az egyik fenyő mögé.

A farkas mindvégig követett a tekintetével, majd megszagolta a húst és mohón befalta. Amint gyomrába ért a falat, teste elernyedtt és pokróc módjára terült el a hóban. Így már értettem, hogy az istenség miért figyelmeztetett. Az állatot otthagytam, erőt vettem magamon, és felkerekedtem, hogy ráleljek a banya házára.

Már jócskán lemenőfélben járt a nap. Leheletem apró ködként lebegett körülöttem, jelezve, hogy megérkezett a könnyörtelen éjszakai fagy. Az erdőre sötétség telepedett. Tapogatózva haladtam a fatörzsek mentén, mígnem átbuktam egy kiálló gyökéren. Tenyerembe belefúródtak a fenyőtűskék, térdem sajgott az eséstől. Amikor megpróbáltam felállni, a hátamba éles fájdalom hasított, mintha csak átszúrta volna valami a testemet.

- Nocsak, nocsak. Azt hittem, megszöktél előlem, parasztleány - harsant fel a banya fülsértő hangja.

Megragadta a hajamat, és a semmiből ott termő, világosan derengő résen keresztül a viskójába vonszolt.

- Mondd csak, leány, üzent-e valamit Dazsbog? - méricskélt az öregasszony, és göcsörtös botját a torkomnak szegezte.

- Az egyezés áll. Holdtöltekor megkapja, amit kért. Most pedig, engedjen szabadon.

Rekedten felnevetett. Szorosan megragadta a karomat, és a kemencéhez vonszolt. Hiába tiltakoztam, Baba Yaga felettébb erős volt, én pedig legyengültem a zord tél alatt. Kitérta a kemence ajtaját. A szikrák táncolva pattantak a földre, a tűz utánam kapott és a nyelve incselkedve simogatta a bőrömet. A forróság elviselhetetlenné vált. Utolsó mentsvárként megfeszültem.

- Szeretném még utoljára elkészíteni a vacsorát - néztem a banya szemébe.

Megdörzsölte hegyes állát, és látszólag elgondolkozott az ajánlatomon.

- Aztán lesz-e olyan jó, mint a te porhanyós húsold?

Szavaitól a hideg végigszaladt a hátamon, és megrázkódtam.

- Igen - félelmemben nagyot nyeltem. - A mama messze híres volt a szoljankájáról. Megtanította nekem is az elkészítését.

A banya intett, hogy kezdjek neki. Az üstjéhez lépett, amiben még mindig az a förtelmes szagú főzet rotyogott. Tett és vett, ám

én a fél szememet mindig rajta tartottam, nehogy egy óvatlan pillanatban az ormótlan kemencébe vessen. Miután az utolsó hozzávalót is beleraktam a szoljankába, lopva körbetekintettem. Egy vékony pengéjű kést a kötényembe rejtettem, és megkavartam a gőzölgő ételt. Fenséges, telt illata betöltötte a ház áporodott levegőjét, emlékeztetve arra, hogy napok óta nem ettem. Belülről emésztett az éhség, csakhogy a félelmem még az éhségemnél is hatalmasabbra nőtt. A banya bosszankodott az üstje mellett, azután felém fordult.

- Megengedtem, hogy megfőzd az ételt, most vedd le a ruháidat és állj a kemence mellé. Ne akard, hogy kényszerítsek - fenyegetett.

Kikerekedett a szemem, és a falnak lapultam.

- Tudnom kell, hogy a szoljankám van-e olyan jó, mint a mamáé. Mindenki semmirekellőnek tartott a faluban - hazudtam -, azt mondták, sose talállok férjet magamnak, mert főzni sem tudok, mint a rendes asszonyok. Kérem, kóstolja meg. Tudnom kell - rimáncodtam.

- Félnótás vagy te, leány - fortyant fel türelmetlenül.

- Kérem! Hadd menjek boldogan a halálba - levettem a kopott kabátom, mire az öregasszony elégedetten hümmögött, és egy tálba levest mert. Kioldottam kötényemet és a földre ejtettem. Lerúgtam kopott, átázott cipőmet. A kanalat a szájához emelte, majd rám nézett, és visszajejtette a levesbe.

- A hajadat is vágd le. Nem akarom, hogy minden teli legyen a kese tincseiddel - mondta. Újból a vékony, ráncos szájához emelte a kanalat, és jóízűen lenyelte a levest. Összefogtam hosszú hajam, és felmarkoltam a kést. Ekkor a kanál csörömpölve kiesett a banya kezéből, a kendős feje nagyot koppant az asztalon. Előkaptam a földön heverő kötényemből az aranysípot és megfújtam. Ezernyi madár dallamos éneke áradt szét a házban, és amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan tovaszállt a messzeségbe.

Lábam alatt a talaj megremegett, az üst felborult és tartalma szétfolyt a földön. A ház oldala egyszerűen kihaladt, és az istenség hórihorgas őrei léptek be rajta. Körülnéztek, majd

megragadták a mozdulatlan Baba Yagát, és maguk után húzták a nyíláson át, hogy aztán szellemalakként eltűnjenek vele.

- Baba Yaga és a nővére hosszú, könnyörtelen telet bocsájtott a halandók világára. Minden elhunyt ember vagy állat lelke az ő erejüket táplálta - közölte az istenség, amikor megjelent a hasadéknál.

- Akkor miért akart egyezséget kötni? - néztem fel rá értetlenül.

- A banya nővérét a Nap börtönébe zártam, ahol minden erejét elvesztette. Baba Yaga elkészítette az Élet vizét, és elküldte hozzám, hogy itassam meg a nővérel, aztán engedjem szabadon. Ha ez megtörtént, megszünteti a telet. Régebb óta ismerem, mintsem higgyek a szavának. Most pedig térj haza, halandó leány, és a kívánalmadat ne felejtsd! - tekintett rám, és gyengéden megérintette a vállamat.

A rozoga kunyhó szalmával bélelt talaján eszméltem fel. A hideg már beette magát minden zugba, még az ajtó rése alatt is alattomosan bekúszott a hó. Tűznek vagy akárcsak zsarátnoknak nyoma sem volt a kemencében. Tekintetem a pokrócokon összekuporodott hűgomra tévedt. Megérintettem jéghideg, fehér arcát.

- Dolja, hallasz engem? Itt vagyok! - szólongattam, majd megráztam a vállát, hátha csak alszik. Szaggatottan felsóhajtott, és résnyire nyitotta a szemét. Levettem a kabátomat, és didergő testére terítettem. - Segíts rajta! Ezt kívánom!

A kicsiny kunyhót bevilágította a meleg fény, és sugarai között megjelent Dazsbog. Átnyújtotta a banyától kapott üvegcsét.

- Itasd meg a húgoddal - mondta.

Óvatosan Dolja háta mögé nyúltam, és felültettem. Szájához emeltem az üvegcsét, és beleöntöttem a tartalmát. Érezhetően átmelegedett a bőre, arca kipirult, és mosolyra húzódott a szája, amint az Élet vize energiával töltötte meg elgyötört testét.

- Radmila, nézd! - mutatott mögém.

Elkerekedett szemmel néztem a roskadásig pakolt kosarakat. Kettőben piros, fényes almák és csonthéjasok, a többiben fejes

saláta, sajtok és húsok sorakoztak. Nagyon kordult mindkettőnk gyomra.

- Ebből ehetünk - simogattam meg húgom fejét, mialatt arcunkra mosoly telepedett.

Másnapra a hó nagy része elolvadt, a nap melegen ontotta a sugarait. A dögöket elföldelték a falusiak, és a szomszéd tanyán élő Goran is csodamód felépült, holott nem sok jót jövedöltek neki.

A tél tovább állt, és csakhamar szárnyra keltek a mesék a csodatévő leányról, aki legyőzte a gonosz boszorkát. Csupán mi ketten tudtuk Doljával, hogy az a leány nem csodatévő, hanem egyszerű parasztleány volt, aki épp a Dazsbog tiszteletére rendezett tavaszi ünnepségre tartott.

Húgommal kézen fogva kiszaladtunk a zöldellő rétre, és nagyon szippantottunk az oly rég nem érzet mezei virágok illatából, majd csatlakoztunk az önfeledten táncoló forgataghoz. Akárhányszor a fényes napra tekintettem, az arany öltözetű, szalmaszőke férfi jutott az eszembe.

Felcsendült a tavasz dala, és örömittasan énekeltünk az összesereglett tömeggel. A felhők között apró, csillogó tárgyak jelentek meg. Csak akkor láttuk, hogy mik azok, amikor már a fűszálak közé potyogtak. Ezernyi dallamosan csilingelő arany érme hullott alá. Az asszonyok kötényükbe, a gyermekek zsebükbe pakolták a ragyogó kincseket, amit Dazsbog ajándékozott nekem a tisztelete jeléül.